

1. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
Nialap-könyvtár
NBv. u. 2. k. 1. p.

21.

Szerkeszti Forgó bácsi.

A SÁRKÁNY-ÖLŐ VITÉZ (Lásd a 218. lapon.)

LX. köt. 14. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. április 7-én.

VALAMI ROSZCSONT FERKÉTŐL ÉS FERKÉRŐL.

— Közli *Ida néni.* —

Kydvys FrgÓ Bycsy! Nym Iryk
Lyvylyt, Inkybb NYOmTAtyk, VAN
EGY Gypym, AMyrykAbyl Kyldty
A BAcsym. TESEK VISITKÁRTJÁT
Ryndylny. TISTELI EZERSzr
Igyz HIVVE

Frk.

Kedves Forgó bácsi! Ezt a cifra levelet adta ide Ferke, hogy elküldjem Önnek. Tudja elolvasni? Ha nem, az bizony nagy baj, mert abban arra kéri a lurkó, rendeljen nála látogató-jegyet. Arra számít, hogy Forgó bácsi bizonyosan megteszi.

Lám, mire nem jutottunk! A mi Ferkénk nyomdász lett. Nem csak, de nyomdatulajdonos is! A dolog úgy esett, hogy van neki egy bácsija Amerikában és annak eszébe jutott egy szép napon, hogy meglepje Ferkét valami ritka ajándékkal. No hiszen, látni kellett volna a gyereket, mekkorát ugrott, midőn megérkezett a láda Amerikából. A nagy czirkuszban sem produkáltak olyan díszes ugrásokat és utána olyan nagyszerű bukfenczet, mint amilyent Ferke vitt véghez nagy örömeiben. Egy szempillantás alatt leverte lábukról testvérkét és egyuttal egy nagy üveg finom málna-izt ütött agyon, melyet a Kati szakácsné az élés-kamrába vitt. No, de az nem volt baj. Dezsőkének éppen csak hogy a kezét horzsolta meg, Erzsikének csak egy már amugy is meglódult fogát ütötte ki, aztán az összetört üveg csak a Kati

bal kezét vágta meg, a jobbik kezével azért tud ám még sütni-főzni. A málna-izért bizony kár.

— De talán csak fölszedhetnek valamit belőle a földről kávé-skanálkával? mondta Ferke koma, aki onnan is fölnyalogatta volna szívesen, de nem lehetett ám, mert tele volt apró üveg-cserepekkel.

Mondom, nagy volt az öröme Ferke urfinak, hogy megjött a híres láda. De bizony leesett az álla, mikor kinyitották és látta, hogy mi kerül ki belőle: egy takaros gépecske, amelyről Ferke azt tudta: csak arra való, hogy rögtön össze zuzza. Sirni szeretett volna mérgében és majd hogy a földhöz nem vágta magát, vagy azt a masinát, mely sok ezer mérföldről került ide, hogy őt megboszantsa.

Az a masina pedig igen csinos nyomtató gépecske volt. A bácsi azt írta, hogy azért küldi, mert tudja, hogy Ferke bolondja a betűnek (hát azt ugyan ki sugta meg neki?) és így multságára fog lenni, ha maga is nyomtat egy kicsit. Aztán haszna is lehet belőle, mert Amerikában sok gyerek pénzt keres az ilyen géppel: látogató-jegyeket, czédulákat és más ilyen-féle apró nyomtatványokat csinálnak rajta. A kezelést Ferke könnyen megtanulhatja, mert egy nyomdász-inas első látásra is tudhatja, hogy köll ezzel a mesterséggel bánni, mert nagyon egyszerű. Tanulja meg a Ferke gyerek is, és akkor ő is sok pénzt kereshet vele. A bácsi mindjárt rendelt is nála tíz darab arany-szegélyű névjegyet és minden jegyért egy dollárt ígért neki, ami a mi pénzünk szerint négy koronánál is több.

Ferke először dirib-darabra szeretne volna zuzni a gépet. De mikor hallotta, hogy pénzt lehet vele keresni, kissé megjuhozott

és nem dühöngött annyira. Mikor aztán látta, milyen szép papirost, festéket is küldtek melléje, az arca egészen felvidult. Végre, hogy a betűket is kiszedték a ládából, rögtön össze akarta őket keresni. Csak-hogy a papa nem engedte.

— Várj fiam, még nem értesz a nyomtatáshoz. Ne nyulj te semmihez. Majd elhivatom Horváth urat, aki érti a mesteriséget, az majd megoktat, hogyan köll az effélével bánni.

Mikor aztán Horváth ur eljött és Ferke látta milyen gyönyörűen forognak az apró kerek-kek, milyen sötét-kék a nyomda-festék, milyen ügyesen és gyorsan készül a látogató-jegy rajta: bizony kedvet kapott és a mestertől örömmel tanulta el a fogásokat. Nagyon egyszerű volt a kezelés; jóformán csak ki köllött szedni a betűket, azaz: összeróni és beilleszteni. Aztán megkenték a tányérforma festék-tartót, egyet forgattak rajta... és egy-kettőre kész volt a nyomtatvány. A mester kezében a gépecske úgy dolgozott, mint a parancsolat. Ferkének mind jobban és jobban megtetszett és ha önéki egyszer valamihez kedve van, akkor könnyen megy nála a tanulás. Nem is tartott sokáig, ő is tudta a módját és igazi nyomató-mester lett belőle.

... MESTER LETT BELŐLE.

Még a Horváth ur segítségével készült el Fred bácsi, az amerikai rokon parádés tíz látogató-jegye. El is küldték nyomban Amerikába és már utban is van érte a megígért tíz dollár. A mamának is készített takaros jegyeket és kapott is érte egy szép új koronát.

Ferke, aki egyszerre nagyon takarékos lett, a postára akarta vinni, hogy a postatakarék-pénztárba tegye; de utközben elment egy csemegeüzlet, s egy ismerős gyümölcsös asszony elé, akinek pompás körtéje volt; aztán egy percze megnézte a cukrász kirakatát. Szóval, mire a postához ért, már egy fillér sem volt a zsebében; csak a csokoládé-bonbonokból maradt a kezében egy esomó ezüst papiros. Az is valami. De Ferke nem bu-sult. Lesz pénz, mint a polyva! Majd keres ő annyit, hogy

csokoládé-fánkkal is jóllakik, meg a postának is jut. Annyi a nénije, bácsija, hogy no! Ezek mind rendelnek névjegyet és jól megfizetik. Arany élete lesz! Ha Rontó Pali és Vad Laczi most nem pukkadnak meg az irigységtől, hát soha.

Ugy is volt. Ferke sorra járta a rokonságot és a jó bácsik, nénik rendre csináltattak vele névjegyet; de volt olyan is, aki be sem várta, hogy Ferke szólítsa meg

őket, hanem maguktól jöttek éz rendelték: ki husz, ki ötven darabot, sőt Mátyás bácsi éppen 100, azaz száz névjegyét. Persze nem fizették olyan jól, mint Fred bácsi, de azt nem is kívánta Ferke. Béerte a kis nyereséggel. Ha valaki alkudott, nagy-lelkűen engedett, sőt ráadásul tiz névjegyre huszat ígért. Ennek köszönhetette, hogy a megrendelők előre tették le az árát, 20, 30, 40 fillért, már amint meg-egyeztek. Még a farkar Mili nénitől is kapott 25 fillért. Igazán!

Csupán Biri néni nem engedett. Most látszott csak igazán, milyen irigy gonosz asszony! És nem elég, hogy maga nem csináltatott névjegyét, de még másokat is lebeszél. Azt mondta: bolond az a Fred bácsi, hogy Ferkével névjegyét nyomat s még pénzt is ad neki, mert evvel csak rontják a gyereket.

No igen! Mint ha Ferke jobb volna ha egy darab tejeles pitével kevesebbet eszik! Mennyivel rosszabb akkor, ha egy délután ötször eszik fagyaltot?... ezt még Biri néni sem tudná megmondani. Ferke legjobban azért haragudott rá, mert a néni azt mondta, hogy Ferkétől még egy papiros csücskét sem fognak kapni. Hát csaló ő, Ferke?... aki olyan becsületes gyerek! Hát ki hallott már ilyet? Nem akarja ő

becsapni az embereket, úgy ki fogja szolgálni a nagy érdemű kuncsaftokat, hogy öröm lesz.

Azért is állt ott egész nap a gép mellett és dolgozott mint valami rabszolga, pedig már egy fillérje sem volt a kapott pénzből. Hová lett, hová nem?... ahhoz Biri néninek semmi köze. A fő az, hogy a munkája szép legyen. És egész nap babrált a

betűkkel: szedett, illesztgetett, kente-forgatta a masináját, hogy a verejték csak úgy csurgott le róla. És amint így pusztá kézzel letörölte az izzadságot, bekente az arcát a szeme fehéreig. Sietett, hogy dolgoval mihamarabb kész legyen és így persze megesett egy kis bal- eset: például, hogy eltévesztette a betűket, vagy rosszul illesztgette össze, vagy tótágast állatott velök, hogy a lábuk meredt fölfelé. Így

történik, hogy Mili néni Borosné-Havas Emilia urnő ilyen fura névjegyét kapott:

BOSOLNÉ SAVASZ EMALYA

Nem tetszett neki és elfintoritotta az orrát, amikor meglátta.

De megbékült, sőt jóízűt nevetett is, mikor Ferke átadott neki a Puffi kutyusnak

... AJÁNDÉKBA CSINÁLT GYÖNYÖRŰ JEGYET.

(Lásd a 213. lapon.)

ajándékba csinált (Lásd a képet a 212. lapon) gyönyörű jegyet.

PUFI MOPSI TYUKA

Ami persze azt akarta jelenteni, hogy mopszli-kutya.

Teréz néni paradés névjegy lett volna, mert Ferke ugyancsak mesterkedett, hogy diszes legyen. Csak azért is! Mert Teréz néni egy darab tortát ígért neki, ha meg lesz elégedve és hogy kedve legyen, előre is kostolóba adott neki egy szeletet. Mandulás-torta volt, még pedig a javából. Ferke tizszer is megnézte a betűt amint kaparta ki a fiókból, de nyilván Dezsőke mesterkedett egy kicsit, mert amikor elkészültek, ezt olvashatta, aki nem volt vak:

MRSSY PEHESLRZ

Teréz néni jó asszony. Belátta, hogy a nagy sietségben nem lehet jobbat csinálni, az ember akár hogy iparkodik is. Az ígért torta-darabot tehát megkapta Ferke, sőt ráadásul még két darab pogácsát is. A néni aztán eltette a nevezetes névjegyeket az író-asztala legtítkosabb fiába emlékül.

(Vége következik.)

A REMEK UGRÁS.

— Tücsök-mese. --

KÉNYELMES és nyugodalmatlan hajlékban élt a fiatal tücsök urfi az ő szülei-vel: egy ódon ház régi szabásu, széles, tágas tüzhelyének az oldal-falában, mely,

biztos hasadéokban. Pompás meleg volt ott mindig, a tüztől mégis oly távol, hogy semmi baj sem érthette őket. Ha kiültek a lakásuk ajtajába, onnan elnézegethették, mit csinálnak az emberek a konyhában; vagy pedig gyönyörködtek abban a kicsike foltocska kék égben, mely magosan fenn, a kémény felső nyílásán át látszott.

Jó dolguk volt, az emberek nem bántották, pedig a muzsikájok rájuk vallott. De jó emberek békességben hagyják az ártatlan házi tücsköt. Az öreg tücsök-pár tehát meg volt teljesen elégedve; de bezzeg a fiatal tücsök urfi, alig hogy legény-sorba jutott, maradhatatlankodni kezdett.

— Czrrp! Unalmas ez így nagyon! De meg nevetséges is, hogy soha ki ne mozduljunk a tanyánkról. Én már szeretnék szét nézni a világban. Krrk!

— Hová gondolsz? szölt tücsök apó. Itt van a helyed, jobbat sehol sem találsz. Aztán kötelességed is, hogy itt maradj. Eddig mi hoztunk neked enni valót, de már öregek vagyunk, nehezünkre esik, hogy éjjelenként végig kutassuk a konyhát morzsácska után. Most már neked köllene rólunk gondoskodnod.

— Krrk! Hiszen ketten vagytok. Járhattok felváltva elemózsia után.

Amiből kitűnik, hogy tücsök urfi meglehetősen önző és szívtelen síheder volt. De az öregek szerették, hát nem vették nagyon zokon.

Egy napon azt kérdezte tücsök urfi:

— Mi történik, mikor ezek a két lábu óriások amoda mennek a falhoz, a fal megnyílik és az óriások eltűnnek, vagy megfordítva, onnan a falból betoppannak?

— Ott ajtó van, magyarázta tücsök mama. Az emberek megnyomják a kilin-

cset, az ajtó kinyílik és akkor kimehetnek vagy bejöhetnek.

— És mi van ott az ajtón túl?

— A széles nagy világ.

— No lám! Akkor hát ezen az uton juthatok ki a nagy világba.

Megleste, mikor senki sem volt a konyhában, mert annyit már tudott, hogy nem tanácsos a két lábu óriások lábai alatt botorkálni, könnyen agyon tapossák. Kiosont és többszörös próbálgatás után szerencsésen fölugrott a kilincsre.

— No, kilincs, nyilj ki szaporán! mondá.

— Hát még! felelt a kilincs. Én csak úgy tudok kinyitni, ha lenyomnak.

— Krrk! Hiszen nyomlak, egészen rajtad ülök.

— Mulatságos legényke! Én biz' nem is érzem, hogy itt vagy.

Boszankodott tücsök urfi és törte a fejét, mitevő legyen. Nem törhette sokáig, mert kívülről nagy zaj hallatszott, aztán hirtelen lebillent a kilincs, oly hirtelen, hogy tücsök urfi lepottyant a földre. Jól oda koppintotta a fejét, de még csak arra sem ért rá, hogy megtapogassa, nem lyukadt-e be valahol. Mert már nyílt az ajtó és két fiu rontott be szeleburdi módon, majd agyon taposták. Mikor pedig szerencsésen félre ugrott, más veszedelem következett.

— Ni, tücsök! kiáltá az egyik fiu. Fogjuk meg!

Üldözőbe vették s tücsök urfi ugyancsak riadozott. No de ugrott is ijedtében akkorákat, hogy a fiuk el nem érhették.

Lihegve, remegve ért tücsök urfi haza.

— Mi a bajod? kérde tücsök apó. Hol jártál? Mitől ijedtél meg annyira?

— Krrk? Megijedni? Nem szoktam! felelé tücsök urfi hetykén.

De arról mégis lemondott, hogy az ajtón át jusson ki a nagyvilágba. Ezen az uton kellemetlen találkozása eshetnék azokkal a két lábu ember-szörnyetegekkel. Lesz még más ut is, gyanít is már ő valamit. Egy-két nap mulva egyszerre csak azt kérdi tücsök apótól:

— Mi az, ami ott fenn a magasban úgy világít?

— Ott a kémény nyílása van, kilátni az égre.

— Krrk! Aki azon a nyíláson kimegy, az kijut a nagy világba?

— Természetesen. Csak hogy senki sem juthat ott ki, mert nagyon magas ám a kémény.

Tücsök urfi nem szólt semmit, de ettől fogva minden idejét és erejét ugró gyakorlatoknak szentelte. Mihelyt a ház elcsöndesedett, minden éjjel akkora szökdecselést vitt véghez a konyhában, hogy az öregek végre is megsokalták.

— Nagyon szépen tudsz ugrani, de a jóbul is megárt a sok. Mi szükséged rá, hogy annyira erőltessd magadat?

— Mindjárt megmutatom. Most már elkészültem a gyakorlatokkal, bátran neki vágatok. Krrk! Ez lesz a remek ugrás! Krrk!

És tücsök urfi a hideg tüzhelyen erősen neki rugaszkodva, föl pattant a kéménybe. Az öregek utána bámultak és várták, mikor ereszkedik vissza. Sokáig várták, de csak nem jött.

— Krrk! Krrk! Ez aztán remek ugrás volt valóban! szólt tücsök apó büszkén. Ekkorát soha még tücsök nem ugrott.

Okvetle
legény.

— J
aggódo

—
vigaszt
szerette
lankodt
csuda-g
tücsök

— C
hozzán

— I
nekünk
nyugod
mert p
az emb

Az
csakhan
Bezzeg
csak va

Mert
nyílásá
ugrásá
volna, k
már es

—
vissza

Meg
mos ol
hol lefe
beszél
kijutot
tartják
família

— I
hetek s
birtam
már m

Okvetlenül kiugrott a kéményen. Hatalmas legény!

— Jaj, de ha ott künn valami baj éri! aggódott tücsök mama.

— Ilyen vitéznek nem eshetik baja, vigasztalta tücsök apó. Eddig magam sem szerettem, hogy fészkelődik és maradhatatlankodik; de hát nem hittem, hogy ilyen csuda-gyerek. Hire lesz neki az egész tücsök nemzetségben. Krrk! Krrk!

— Oh, de hát ha többé vissza sem tér hozzánk! busult tücsök mama.

— Hm! Krrk! Biz' az megeshetik és nekünk keservesen fog esni. De belé köll nyugodnunk. Most pedig menjünk aludni, mert pirkad a hajnal, mindjárt fölkelnek az emberek.

Az öregek behuzódtak a tanyájokra és csakhamar nyugodalmasan szundikáltak. Bezzeg nem aludt tücsök urfi, hanem ugyancsak vakarta a fejét.

Mert hát dehogy is ugrott ő ki a kémény nyílásán. Akarni persze azt akarta, de ugrásával nem hogy a kémény tetejéig ért volna, hanem még a harmadáig sem jutott, már esni kezdett lefelé.

— Krrk! Czufot vallok, ha nyomban vissza pottyanak.

Megkapaszkodott tehát a kémény kormos oldalában, onnan nézegetett hol föl, hol lefelé. Jól hallotta, amit az öregek lenn beszélnek. Azt hiszik, akkorát ugrott, hogy kijutott a kémény tetején, csodagyereknek tartják, aki híres és nevezetes lesz a tücsök-familiában.

— Krrk! Ha már ezt hiszik, nem térhetek szégyenszemre vissza. Kiigrani nem birtam ugyan, de azt nem tudják. Innen már mászva és kapaszkodva is kijutok.

Mindjárt meg is próbálta. Nagyon lassan, nagyon bajosan haladt a meredek kémény-falon, alig-alig tudott megkapaszkodni. És még fele utján sem volt, mikor rettenetes veszedelem zudult reája.

A ház népe tudni illik már fölkelte, az asszony tüzet rakott. Tücsök urfi egyszerre csak azt vette észre, hogy fojtó füst özönlik föl reá. De az még hagyján! Hanem tüzes szikrák is röpültek föl és sütögetni kezdték a kalandos kapaszkodót.

— Krrk! Jaj! Megfulok! Megégek! Krrk!

Kétségbe esetten jajgatott, de nem hallotta senki és ha tán hallotta volna is, ki segíthetett rajta? Egyre jobban kábult, egyre több tüzes szikra érte, menekülni nem tudott.

— Krrk! Végem van! Ha lezuhanok, a tűzbe esem, porrá égek. Krrk! Oh jaj!

Pedig már nem birt fogózni, lehanyatlott és sebesen bukott, egyenest neki a lobogó tűznek. Még egy szempillantás és vége, hamuvá ég.

Ámde van szerencse a szerencsétlenségben is. A boldogtalan tücsök urfi nem tűzbe esett, hanem vízbe, a nagy fazékba, melyet az asszony épp akkor állított a tűzhöz. Szegény tücsök urfi biz azt már nagyon mindegynek vélte; megfőlni vagy megsülni: nem nagy különbség.

Nem volt igaza. A jó asszony látta, mikor a vízbe pottyant. Megsajnálta.

— Ni, tücsök! Jaj te szegény pára, hiszen megfulsz!

Kikapta a vízből és ledobta a földre. Nem nagyon gyöngéden csapta oda, de az már szót sem érdemelt. Csak hogy biztos száraz földön volt!

Jó ideig feküdt ott, míg lassan-lassan fölocsudott. Aztán megindult és haza mászott. Az öregek javában aludtak, mikor panaszos hang riasztotta fel őket:

— Krrk! Megjöttem... itt vagyok.

No, nem nagy gyönyörűségök telt benne, amint lucskosan is, a tüzes szikráktól összepörkölve is siralmas állapotban köszöntött be.

— Ejnye no! szólt tücsök apó. Hát te honnan kerülsz ilyen nyomorékul haza? Azt hittem, azzal a remek ugrással végig tánczolod az egész világot.

— Krrk! Igaz, remek ugrás volt, de már csak megvallom... Nem messze jutottam vele, s meggyőződtem, hogy nekem gyöngé tücsöknek mégis csak legjobb otthon. Itthon is maradok. Krrk!

*Nyolcz kicsi lány mit gondol magába?
Lesétül a Balaton partjára.
Derült az ég, szép az idő,
Ma már bizony nem lesz eső.*

*Sétálgatnak, vigan danolásznak,
Örvendeznek a jó napsugárnak.
Tán nagyon is kedvez nekik,
Hát ernyőt kifeszéjtik.*

*Amint mennek rendben mendegélnék:
Kék színe megváltozik az égnek.
Szürkére vált im egyszerre...
Jaj no!... mint ha cseperegne!*

*Esik eső... ej, de mit ök bánják,
A délutánt ha sétára szánták!
Már oda se neked eső...
Napernyőből lesz esernyő!*

PIROSKA HOL VAGY? (Lásd a 218. lapon.)

PIROSKA, HOL VAGY?

(Képpel a 217. lapon.)

*Jaj, hová lett az a gyerek?
Már mióta keresem!
Ide nézek, oda megyek,
De nem lelem sehoholsem.*

*Kutatom az asztal alatt,
Kutatom az ágy megett...
Tán bizony a kertbe szaladt...
Jaj Teremtőm, hol lehet?*

*A zongora alatt sincsen...
Már a kertbe nézek el.
Nyilván az ajtó-kilíncsen
Verklizik és énekel.*

*Ott sincs! No már ez mi dolog?
Valj milyen csint tehetett?...
Hamarosan megfordulok,
Az alkomba tekintek.*

*Nini... a függönye rezdül...
Nem mozog ott egy alak?
Nézek a résen keresztül...
Piroska, megfogtalak!*

A SÁRKÁNY-ÖLŐ VITÉZ.

— Mese. —

(Képpel a czímlapon.)

HAJDANÁBAN, réges-régen, a tündérek, varázslók, sárkányok mesés idejében, élt egyszer egy hatalmas király, aki nagyon bizakodott az erejében. Nem is hiába, mert nem afféle közönséges emberfia volt ő, hanem varázs-erejü nemzetségnek a sarja. És volt egy olyan büvös kardja, melynek senki és semmi sem állhatott ellent, akár milyen aczél pánczélt oly könnyen hasított szét, mint holmi hitvány rongyot.

De hogy ebben bizakodott, mégis az okozta vesztét. Mert olyan ellenségre talált, akit még hatalmasabb büvös erő védett, viadalukban a csoda-kard ketté tört az ellenség pajzsán és a hős király holtan terült el a földön.

Megsíratta, meggyászolta az özvegye, a kard darabjait pedig fölszedte és eltette. Volt pedig egy gyönyörű fiok is, akit most az özvegy anyja nagyon féltett a győztes ellenségtől. Elvitte hát egy rengeteg erdőbe és ott rábizta egy törpére, aki jól elrejtett mély barlangban lakott és csoda-erős fegyvereket tudott kovácsolni. Ott növekedett a fiu, pajtás nélkül, szabadon és szilajon. Bebarangolta az erdőt messze körül és hatalmas veszedelmes fenevad támadta meg, hamar végzett vele pusztá kézzel is, mert már gyerek korában nagyobb volt az ereje, mint a leghatalmasabb vitéznek. De hogy bántson valakit, soha sem jutott eszébe. Nem csak bátor és erős volt, hanem jó szíviű és őszinte. De parancsolni neki, no azt nem igen lehetett, nem türt el maga fölött senkit.

Nem is szerette nevelő gazdája, a törpe kovács, ámbár ezt elárulni nem merte. Félt is az egyre hatalmasabbá növekedő ifjutól, irigykedett is rá és végre is meggyülölte, mint ahogy az alattomos és gonosz mindig gyűlöli a jót és őszintét.

A királyfi lassan-lassan deli ifjává növekedett és egy napon, haza térve az erdőből, így szólt a törpe kovácshoz:

— Ideje, hogy valamelyes fegyverem legyen. Kovácsolj számomra egy jó kardot.

Nem szívesen tette a törpe, de nem mert ellenkezni, kovácsolt egy kardot. Az ifju azonban, amint kezébe fogta, úgy törte ketté, mint valami száraz vékony galyat.

— Jobbat készíts! mondá.

Kovácsolt a törpe másodikat, harmadikat és még sokat, de ugyan csufot vallott híres mesterségével. Mert az ifju minden újabb kardot csak úgy ketté tört, mint az elsőt. Végre ki is fogyott türelméből.

— Nem tudsz te számomra való kardot kovácsolni. Majd elkészítem én magam. Még pedig az apám törött kardja darabjaiból. Hozd ide azt a két kard-darabot. Az édes anyám őrzi.

Elő hozta a törpe. Az ifju szaporán dologhoz látott, össze forrasztotta a kard két darabját, aztán újra meg újra tüzesítette és roppant erejével kalapálta, kovácsolta, míg végre tökéletesnek találta a kardot.

— Most próbát tartok veled. Remélem, jó lesz. Akkor majd meglátod öreg, milyen kard való neked.

Oda állt az üllő elé, mely több mázsányi vastag, óriási vas-darab volt. Lesuhintott rá a karddal és a csoda-kovács törpének bezzeg elállt szeme szája nagy bámulatában. Mert az ifju az ő kardjával úgy ketté szelte a roppant vas üllőt, mint ha ez vajból vagy sajtból való volt volna.

— Látod? szólt az ifju örvendve. Ilyen kard köll neked.

Látta a törpe kovács, bámulta is irigyelte is és azután csak még inkább gyűlölte az ifjut, mert most már még inkább félt tőle. Törte is váltig a fejét, hogyan szabaduljon meg tőle, még pedig úgy, hogy jó hasznát is lássa, ha már egyszer olyan nagy ennek az ifju vitéznek az ereje. És addig-addig gondolkozott, töprenkedett, míg végre ki is főzött egy ravasz tervet. Tudott ő egy nagy kincsről, melyet azonban rettenetes sárkány őrzött.

— Fölbiztatom ezt a veszedelmes erejű ifjut, hogy vivjon meg a sárkánnyal

Valószínű, hogy a sárkány széttépi; no akkor megszabadultam tőle. De ha mégis ő győzné le a sárkányt és kezébe kerítené a kincset, akkor no, majd elkaparitom én azt tőle.

Egy napon tehát így szólt az ifjuhoz:

— Van remek kardod, az igaz; de mi haszna? Azzal bizony nagyobb dolgot is végezhetnél, mint hogy az erdőben egy-egy fát derékon ketté szeljed vele.

— Hát mibe fogjak?

— Tudok én egy nagy kincset; ha azt megszerezned, hatalmas urrá és királlyá lennél. Csak az a baj, hogy sárkány őrzi a kincset, és ha megpillantod a rettenetes szörnyeteget, akkor bizonyosan téged is elfog a félelem.

— Kicsoda, micsoda az a félelem? Soha sem láttam, nem ismerem.

— Hehehe! No, az a sárkány majd megtanítana rá, hogy mi a félelem.

— Ugy? Akkor hát keressük fel.

— Nem bánom. Elvezetlek a barlangja tájékára.

Másnap reggel meg is indultak. Sokáig mentek, mendégéltek egyre beljebb a rengeteg erdőbe. Elöl lépegetett az ifju vidáman és boldogan, hogy végre belefoghatott valamibe; mögötte óvatosan sompolygott a törpe kovács, mindig futásra készen, ha valami veszedelem mutatkozna. Végre egy forráshoz értek, mely fölött öreg nagy fa terjeszté messzire szét az ágait.

— Czélnál vagyunk, szólt a törpe. Ebből a forrásból szokott a sárkány naponként inni. Nem sokára itt lesz. Akkor majd megtanulod fiacskám, hogy mi a félelem. Én majd inkább csak messziről nézem.

S jó messzire bátorságos helyre húzódt.

Hagyta a bátor ifju, hadd menjen. Ő maga körül nézegetett, hogy hát mi van itt? Eleinte semmit sem látott, de az nem tartott sokáig, egyszerre csak rettentő morgást, dobogást hall és érzi, hogy a föld is reng a lábai alatt... egy-két pillanattal később pedig már elő törtetett a sárkány szörnyeteg, lángot és füstöt okádva, hogy szinte sötét lett az erdő tőle.

— Ejnye ni, de furcsa egy ficzkó! szólt az ifju nevetve. Hallod-e atyafi, talán bizony te vagy az a sárkány-szörnyeteg, akitől megtanulhatom, hogy mi a félelem?

A sárkány megvetőleg pillantott rá és egyet mordult, de akkorát, hogy a tizedik határban is mennydörgésnek gondolták; aztán neki rontott az ifjunak, föltátva iszonyu száját, hogy mindjárt bekapja. Még pedig mindjárt megsülve, mert jó előre roppant tüzlángot lövelt feléje. Csak hogy a fiatal hős idején felre szökkent.

— Ohó, barátocskám, hiszen te nagyon goromba ficzkó vagy! Azt akarod, hogy viaskodjunk? No, én nem bánom.

Megindult a viadal s az egész erdő rengett a szörnyű toporzékolástól, még a madarak is messze elröpültek ijedtökben. De a viadal nem tartott sokáig... a hős ifju markolatig döfte hatalmas kardját a szörnyetegbe, mely borzalmas ordítással rogyott össze. Vonaglása közben pedig megszólalt:

— Legyőztél, hős ifju, most már tied a kincs, melyet őriztem. Hatalmas lesz vele, de intelek, oh ifju, hogy ez a kincs halálot is fogja okozni. Hát ugy vedd a kezedbe!

— Hatalmas ohajtok lenni, mert erőt érzek magamban hozzá, felelé az ifju hős.

A haláltól pedig nem félek, mert az, korán vagy későn, mindenkit utól ér.

— Ám legyen hát a tied! De óvakodjál a törpe kovácstól! Ő vezetett ide téged, de magának akarja a kincset.

Még egyet vonaglott a szörnyeteg és kimult.

Nem messze volt a sárkány barlangja, ott megtalálta az ifju hős a kincset. De alig ért oda, már a törpe kovács is ott termett és hajlongva kiáltá:

— Üdv neked hősök hőse! Te legnagyobb hős a föld kerekégén!

— Hogy mondhatod azt? Lehet nálamnál vitézbb és erősebb hős is.

— Nincs, nem is lehet! Láttam, milyen hatalmas viadalban győzted le a sárkány szörnyeteget. Épp csak, hogy egy kicsit kimelegedtél. Hoztam neked üdítő italt. Fogd, igyál!

És teli serleget nyujtott feléje.

A hős a serleg után nyult, de eszébe jutott a haldokló sárkány intése.

— Jól van, de elébb idd ki te a felét, mondá.

Szabódott a gonosz törpe és remegni kezdett, mikor az ifju hős nem tágitott. De bele kostolni semmikép sem akart az italba.

— Ugy-é, mert méreg! kiáltá az ifju hős. De nem menekülsz meg, ármányos gonosz! Ha nem a saját mérge dtől, hát meghalsz az én kardomtól.

Rásujtott rettentő kardjával s a gonosz törpe holtan terült el a földön.

Az ifju pedig össze szedte a sárkány őrizte kincset s kiment a nagy világba, hol híres nevezetes hős és hatalmas király lett belőle.

*Széjjel szaladt a sok gyermek
Mint gyors röptü sáska:
Nézzük, merre van a piros
Husvéti tojáska?
Nyuszi pajtás, hova tetted?
Valjon, merre rejtegetted?*

*Mancozi, Emus, Amál, Dezső
Tojásukat keresnek —
A pad alá, a lugasba,
A bokorba' lesnek.
Nini! — ott valami piros...
Jaj, csak hitvány kis papiros.*

*Máskor hoztál kis nyuszika
Tarisznyádban sokat; —
Tán megetted? Hova tetted
A kis tojásokat?
Kifáradva körbe állunk,
De csak egyet sem találunk.*

*A tojást még a kis ügyes
Bözsi sem találta;
Nem ám! — mert a nyuszi őket
Nagyon megréféltá...
Soha ilyen meglepetés!
Van is öröm, nagy nevetés.*

*Mert nyuszika maga helyett
Elküldte — a gölyát,
Tojás helyett piros-csokros
Hófehér kis pólyát.
S tudjátok-e mi van abba?
Rózsa-arczu angyal baba!*

Mama.

A HUSVÉTI CSODA-FÁCSKA.

MAN nekem egy csoda-fácskám, most kaptam az ünnepekre, büszke is vagyok reá. Nem nő olyan még a király kertjében sem.

Hogy mindjárt elhihesétek, ime ide is rajzoltam. Ugy-e bizony, soha sem láttátok párját, de még csak hírét sem hallottátok. Mert nagy bimbói vannak e fácskának és a kinyílt bimbóból nem virág illatoz, nem is alma,

körte, vagy cseresznye lesz belőle, hanem — hófehér báránka, husvéti báránka.

Hiába rázzátok a fejeteket, hogy: nem lehet az, fán nem terem báránka. A fácska itt áll előttem.

De hogy tulságosan ne töprenkedjete, ide irtam a megfejtést is. Aki szemes, megtalálja, elolvassa.

Szó-szaporító feladvány.

A betűkből, melyek a
Barátság
szóban találhatók, legalább huszonöt
szó alkotható.

Mely szavak azok?

(Szabályok: az alkotandó új szóban minden betű csak annyiszor fordulhat elő, ahányszor a feladott szóban, tehát pl, b, a, r csak egyszer, á kétszer; idegen szók, ugy szintén nem közkeletű vagy elavult, vagy csak kevésbé ismert tájszók nem érvényesek; család-nevek sem jöhetnek figyelembe;

az igének jelen időbeli egyes számu harmadik személye alkotható).

A legtöbb helyes szó beküldője, ha pedig többen küldenek egyenlő számu helyes szót, a közülök elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A mesztiz.“

Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjúság számára írta **Pajeken J. Frigyes**; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 12-dik számában közölt láncz-rejtvény megfejtése:

M	O	L	N	Á	R
K	Á	L	M	Á	N
K	U	TY	A	Ó	L
B	O	G	Á	N	CS
B	R	A	S	S	Ó
K	A	R	I	K	A
L	E	GY	E	Z	Ó
K	I	N	I	ZS	I
P	A	G	O	D	A
M	A	R	K	O	S
Z	O	M	B	O	R
I	S	K	O	L	A
A	M	Á	L	I	A
G	Ö	R	G	E	Y
S	Á	M	S	O	N
CS	Ö	N	D	E	S

Helyesen fejtették meg: Poór Erna, Kovács Margitka, Hollós László, Medveczky Gyurika és Sándorka, Kulik Ilonka, Gyárfás Laczi, Soós Jenő Ferencz, Bayer Anti, Szilágyi Ernő, Kiss Margitka, Országh Sándor és Géza, Sándor Kató, Weiszberger Ani és Teri, Geréb Andor, Kelen Emmy és István, ifj. Hofhauser Ödön, Ricska Laczika, Prohászka Edith, Purgly Alice, Petracsek Erzsike, Ágfalvi Endre, Herzog Dóra és Vilma, Dávid Kálmán, Kilezer Gyula, Jurenák Gizi, Jákó Margit, Kovács Bertuska, Nicolini Eugénia, Kazy Péter, Schuch Ilona, Szakáll Paula, Hertelendy Bandi, Veress Gizi és Józsi, Kövesi Jenő, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Forster Jolánka, Szántó Olga és Ernő, ifj. Naszluhácz Imre, Balkányi Sándor, Vidonyi Anuska és Ilonka, Véghelyi Lajos, Hauer Dóra és Ernő, Sinkovits Clarisse és Vilma, Veres László, Lasztovicza Erzsike, Sándor és Bandi, Kovács Lili, Háry Irén és Juliska, Magyar Pál, Csorba Tivadar, Szabó Margit, Dominig Ilonka és Erzsike, Naschitz Gyuri, Alvinczy Roland, Richter Ilonka, Komlós Magda, Máder Hedvig és Emma, Csongrádi Ilona és Attila, Lengyel Margit és Kálmán, ifj. Fischer Károly, Szarka Anna és Vilma, Pfeifer Mariska és Léonie, Könyöki Ilona,

(Gondosan irt, takaros levélkéd mintaképiül szolgálhat. F. b.), Trebitsch Károly, Kováts Bella és Géza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Csongrádi Ilona és Attila, Mező-Kövesden* kiknek a jutalom-könyvet (*»Mit beszélnek a harangok«*, elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászonkötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*
A »KIS LAP« LX. köt. 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Roboz Atala és Elza, Kuffler Lajos, Vrana Antal, Kohn Sándor, Kürti Laczi, Steinschneider Andor, Mikó Blanka (Kinek az írása? F. b.), Keresztes Károly, Trebitsch Károly, Rósa Margit, Kulik Ilonka, Soós Jenő Ferencz, Hollós László, Kovács Margitka, Schönstein Mariska, Vörösmarthy Ida, ifj. Kleissl Gyula, Kossuth Márta, Fekete Margit, Spitz Miklós, Boros Margit, Gulyás István, Gyárfás Erzsike, Kristóffy Ferike, Halmi Oszkár (Magad irj! F. b.) Sárffy Jolán, Tarján Pál, ifj. Negrutiu F. Emil, Poltzer Leo, Harangi Klárka, Jörg Mariska, Laszkovicza Erzsike, Sándor és Bandi, ifj. Metzger Ede, Ponger József, Tértyi Marianne és Gyulácska, Naschitz Gyuri, Kovács Ibolyka, Hajda Erzsike, Pfeifer Mariska és Léonie.

— Olvassátok! —

*
Forgó bácsi tiz parancsolata.

1. Leveled papiroza sima szélü legyen és tiszta.
 2. Irkából tépett papirostra levelet ne írj.
 3. Levelet be ne porozz, be ne poczázz.
 4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
 5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
 6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.
 7. Leveled papiroza ne legyen rikoltó színü, se illatos.
 8. Csak fekete tentát használj írásra.
 9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos beczező nevet ne használj.
 10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.**
- Alki e tiz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.*

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A közelgő husvétii ünnepek alkalmából, mint eddig mindig, az én szeretett kis olvasóim most is elárasztanak jó kívánságaikkal. Szívvel viszonzva ezeket, nektek is derült, boldog ünnepeket kívánok. — **Conti Endre.** A muzulmánoknál a fürdés csakugyan vallási szertartás is. — **Könyöki Ilona.** A küldeményt vettem, egy szegény család gyermekeinek oda is adtam a nevedben. De *ilyenfélét* nem gyűjtök. Van ruha-gyűjtő egyesület Budapesten. Jövőre ennek küldjed. Csinos levélkédben ismét örömet leltem. — **Komlós György.** Csak ismételnem kellene, amit a multkor üzentem neked. Aesopus (vagy Phädrus) meséit, mint közismeretűeket, nem adhatom ki. Annál szivesebben, amit most küldöttél. — **Schuch Hus.** Rejtvényednek sorát ejtem. — **Lasztovicza testv.** Az a név már ebben a formában is számtalanszor fordult elő, úgy hogy olvasó társaitok rögtön kitalálják. De megcsinálva jól van. — **Treitsch Károly.** Te csak megfejtését küldted be számtani rejtvényednek. Ha a mulasztást kipótolva az egészet újból beküldöd, meg fog jelenni. — **Sinkovics testv.** *Tya* nem szó. Csak egy érthető szóhoz lehet hozzáfűzni a többit. Mint p. o. ebben is: *Melyik fának* van különféle gyümölcse? Felelet: a *kofának.* Ilyen értelemben szerkesztetek valamely rejtvényt s azt szívesen közlöm. A másikat besoroztam. — **Fellegi Vilmos.** Jó, de nagyon is könnyű. Fogasabbat eszelj ki! — **Keresztes Károly.** A vele járó megoldást kifejejtetted: De azért közlöm. — **Andreánszky Pisti.** Mihelyt meglombosodnak a fák, sorát ejtem. — **Hertelendy Bandi.** Mint már sokszor kijelentettem: olyan kéressel, mint amilyen-nél nálam kopogtatsz, fordulj a *kiadó*-hivatalhoz. — **Ranschburg testv.** Hanyagul van megírva s oly kusza, hogy el nem mehettem rajta. — **Foltiny Mercike.** Hát csakugyan megismertem benne azt a nálunk szokatlan bár, de szép spanyol nevet. — **Ország testv.** Az a név Országgh ugyan, de nem országos, és így nem követelhetem, hogy a ti kis olvasó-társaitok ismerjék. De jól van megszerkesztve, ez is érdem. — **Jantsits Tibor.** Igazán ijesztő állapotokról veszi le a leplet a te édes anyád. Válaszolok is neki. — **Reichel Mariska.** Világosan ird meg kis lányom, mit akarsz. Így, ahogy van, a levélkédet nem értem. — **Hirsch testv.** Amit Hertelendy Bandinak üzenek, az nektek is szól. — **Forster Jolán.** Az ibolyás levélkéd nagyon kösznöm. A másik küldeményedet átnézem s aztán itélek. — **Jörg Mariska.** Csak türtöztesse még magát a kis vitéz. Már itt is van Ferke ur. Én már hallom is a zsörtölődését. — **Büchler Jenő.** Hogy K. P.-val levelezz, erre nézve a te szüleid és a K. P. szüleinek jóvá-hagyása szükséges. — **Kohn Ilonka.** Akár hova küldi, illik hogy legalább a magyar is rajta legyen. — **Scheiber Etel.** Még ha én sorsolnám is ki, akkor sem huznék ki szándékosan egy bizonyos nevet. Hova

gondolsz? — **Pfeifer testv.** Hetenkint egyszer éppen elég. A hét többi napja a tanulásé. Vasárnap aztán soros a *Kis Lap.* Ugy van ez rendjén. — **Koós Miczike.** Ha nem csupán a meséket, elbeszéléseket, versikéket olvasnád, hanem azt is, ami már hetek óta jelent meg minden szám végében, nem fordulnál hozzám ilyen kérdéssel. — **Csorba Tivadar.** Mire megrajzoltatom s kimetszetem, alkalmát multa. Eltettem a jövő évre. — **Póór Erna.** Átvizsgálom, aztán felelek. — **Méri Hanna és Jenő.** Igen jól esett a ti külön megemlékezésetek. — **Garai Ilonka.** Örömmel fogadlak s figyelemmel kísérem haladásodat. — **Gulyás István.** »A doktor ur nővendékei« cz. elbeszélés megjelent a *Kis Lap* XLVI. kötetében. A másikat nem a *Kis Lap* közölte. — **Szentiványi Ella.** Bizony a te rejtvényedet olyan össze és egymásba folyó irással irtad fel, hogy nem tudtam belőle kiokosodni. A megfejtés pedig nem volt benne a levélkédben. — **Weiszberger testv.** Olvassátok el a »Forgó b. 10 parancsolatját« s a szerint cselekedjétek. — **Schödl Ervin.** Ügyes. Besoroztam. — **Reisenleitner Mariska.** Előbb küldjed be a lakcímedet. — *Több levélről a jövő számban.*

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek:
Fellegi Vilmos 2 kor. 70 fill.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.